

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

*m Isaiã ult.
2.
Super hu-
mitem spiri-
tus Domi-
ni requiescit*

tes; potest, inquam placere humilitas, quæ Virginitatem deplorat amissam
sine humilitate autem audeo dicere: nec virginitas Mariæ placuisset *mose
quem, inquit, requiescet spiritus meus nisi super humilem, & quietum?* super humi-
lem dixit; non super Virginem. Si igitur Maria humilis non esset, super
spiritus sanctus non requiescisset: neque eius virtute concepit. Respon-
dit inquit, humilitatem ancillæ suæ Deus, potius, quàm Virginitatē. Et si placet
ex Virginitate, tamen ex humilitate concepit, unde constat, quia etiam, si
placere virginitas, humilitas procul dubio fecit. Quid dicis Virgo super-
be? Maria Virginem se oblita, gloriatur de humilitate: & tu neglecta hu-
militate, blandiris tibi de virginitate. Quanto honorabilior es ex singula-
ri munere Castimonie: tanto tibi maiorem iniuriam facis, quod eius in-
decorem facdas permixtione superbiæ. Alioquin expedit tibi virginem non
esse: quàm de Virginitate insolescere. Non omnium quidem est Virginitas
multò tamen pauciorum est, cum Virginitate humilitas. Si igitur Virginitas
tē in Maria non potes nisi mirari: stude humilitatem imitari: & sufficit tibi
Quod si & virgo & humilis es; quisquis es, magnus es. Hæc S. Bernardus
quibus præstantiam ostendit permixtionis utriusque huius virtutis, quæ
ra occludunt duarum filiarum *n sanguisuga, dicentium semper: affer, affer.* Nam
ut idem Sanctus dixit, nec anima vanitate; neq; caro voluptate satiatur. &
humilitas intercipit insatiabilem vanitatis appetitum; & virginitas & castitas
reprimunt insatiabile voluptatum desiderium. Quare utraque animam dispo-
nit atque exornat, ut Rex cælestis eam dignetur in sponsam acceptare.

§. II.

*I.
Castitas se-
cretò ser-
uanda.
Lib de Glo-
ria Confess.
6, 32.*

*virtus oc-
culca non
est sine ma-
nifestate
manifesta.
Collat. 17.
6, 17.*

HUMILITAS hæc præcipuè seruanda & ostendenda est in aliquibus, qui-
bus tutum valde faciunt thesaurum Castitatis. *Primum* est, ut summo secreto in
tibi soli serues castitatem: ut nullo verbo, quod vanitatem aliquam aut
contumaciam sapiat, aut inane desiderium ostendat, quod propterea in honore
haberi velis, illam prodas. Thesaurus enim adeò preciosus, ut tutus sit, oc-
cultus esse debet: quare inaniter illū ostentans, occasionem præbet Dæmo-
nibus, eū deprædandi. Mirabilē casum refert S. Greg. Turonensis de duobus
coniugibus, qui voto se obstrinxerant perpetuæ Virginitatis. Vxor autem
mortua, vir corā multis dixit: gratias tibi ago Domine, quod quemadmodum
Virginem hanc mihi in vxorem dedisti: etiam Virginem reddo. Et tunc
vxor defuncta oculos aperuit, dixitque subridens: vir Dei, ne prodas nostrum
secretū cū te nullus interroget. Voluit. n. illi dicere: attende, quod occulta
aliàs virtus, non sit absq; necessitate manifestanda, ut conseruari possit. Me-
mor esto, te virū esse; tuāq; Castitatē in medijs innumeris periculis veritari,
quibus non poteris illam eā seruare, nisi humilitate tectam. Sed rarius ad
huc & admirabilius fuit exemplū, q̄ Cassianus refert, de quodā rustico, qui
dum

dū veheret suorū frumentorū Primitias ad Sanctū quendā Abbate, cui no-
 mē erat Ioannes inuocit ibi quendā obsessū à Dæmone, valde ferum: per
 cuius os loquebatur Dæmon, contēns exorcismos, & mandata sancti illius
 Abbatis, & protestans: se propter illa non exiturum ex corpore, in quo erat.
 Sed eodē momento, quo rusticus ille accessit, solo eius aspectu territus Dæ-
 mon, & summa cū reuerentia eū nominans, exiuit ex corpore. quasi dicens:
 hic est qui me eiecit, nec ego possum in eius præsentia amplius hic manere.
 Stupefactus ex hoc euentu S. Abbas Ioānes, instanter petijt ab homine illo,
 quam vitæ rationem haberet? sed cū ille esset valde humilis, solum respō-
 dit se esse læcularem quēdam coniugatū. Sed S. Abbas ad huc instirrit, vt bo-
 na opera, quibus occuparetur, aperiret. Is vt obediret respondet: se esse pau-
 perē quendā rusticū, qui laborē manūū victū suū quæreret; nec se meminisse
 alterius rei bonæ, nisi quodd cū mane ad laborandū exiret, & cū vesperi
 domū rediret semper ingrederetur templū, gratias Deo agēs ob accepta ab
 eo beneficia. Et in hunc modū quādā alia retulit, quæ & si bona erāt nō tamē
 ad eō excellentia, vt viderentur sufficere ad terrorem dæmonibus inferen-
 dum, quare Sanctus Abbas adhuc tertio illum obstrinxit, vt aperiret quod
 tantopere occultare nitēbatur; & tandem sic constrictus respondit valde de-
 missè: se magnum habuisse desiderium, vt monachus fieret; sed à parentibus
 fuisse coactum vxorē ducere, & elapsos esse iam vndecim annos: in quo toto
 tempore se habuisse vxorem non aliter quàm sororē, seruante vtroq; virgi-
 nitatē, nullo alio eius rei conscio. Quo audito Abbas ita obstupuit, vt ingenti
 clamore publicè dixerit: non sine causa dæmon, qui nihili me faciebat, fu-
 git à conspectu huius, cuius virtutem non potuit expugnare, non solum ar-
 dore iuuentutis, sed neque tempore coniugij. Sed ego addo: quamuis huius
 viri Castitas fuerit rara: non tamen minus raram fuisse eius humilitatem. &
 quoniam Dæmon ad eō est superbus, non tam fuit territus, quōd videret ho-
 minem castum, quàm quōd simul videret ad eō humilem. Cui si defuisset hu-
 militas; non ipsum dæmonem terruisset castitas. Coniungamus itaque sem-
 per has duas torores: & fugient à nobis dæmones. Et quoniam superbia val-
 de est astuta, impellit que ad manifestandas virtutes sub eo prætextu, vt gra-
 tias Deo agantur, aut propter illas glorificetur, vt in primo vidimus exemplo:
 ediscamus ex secundo, nō adhibere illi fidem leniter, sed eas occultare studea-
 mus, donec obedientia & Charitas vrgeat nos, ad eas manifestandas: &
 tunc gloria Deo tribuetur; quando ex tali occasione gratia, quam ipse dedit,
 manifestabitur. Et cum ipse semper exaltet eos, qui se humiliant: nostri mu-
 neris est, eius dona cum humilitate occultare, vt tutiora sic maneant: ipsius
 autem prouidentia erit, viam & rationem præbere, qua illa manifestentur,
 quando ipse vult ex eis glorificari ad aliorum vtilitatem.

*Humilitas
 fugat da-
 mones cum
 Virginitate.*

Secun-

In Psalm. 99. prope finem. Lib. de Sancta virginitate. c. 5. Inanis gloria fugienda. Epist. 42.

Secundum, in quo humilitas elucere debet, illud est, vt ne quis inanis gloriatur de excellentia & perfectione sui status, alios verò contènat, qui tum habent minus perfectum. Vera enim excellentia, & amplitudo coram Deo nō in alio cōsistit, quā in sanctitate cordis, quæ status sanctitatem exprimit. Nam vt S. Augustinus dixit: melius est humile coniugium, quàm superbia virginitas, si. n. nubeset nō haberet nomē, vnde extolleretur, & haberet finem, nū quo regeretur. Humilitas statū ex se vilem nobilitat; superbia etiam ex altissimum reddit abiectum. Ac propterea apud Deum altior est conditio humilis Virgine superba; & magis ei placet humilis secularis, quàm superbus religiosus. Quod si tamen humilitas vilem alioquin statum ad eum extollet; quāto eadē amplius extollet statū ex se excelsū: triūphat. n. tunc de hoc potentiori, vnde S. Bern. in alto positō nō altū sapere difficile est, & omnino inusitatū; sed quanto inusitatius tanto gloriosius. Qui igitur statū ac donum Castitatis accepit: gloriam suam non in honore & laudibus hominum persequitur; sed in vero carū contemptu: optans Deū solum honorari & glorificari ex suis donis; & studens, ne ob aliquā superbiam, eorum se reddat indigne.

a. 7. Co. 10. 17 b. 1. Cor. 11. 1

EODEM dirigitur epistola illa, quam canit Ecclesia in festis Virginum, atque bene illis memoranda in Apostoli verba: a qui gloriatur, in Domino glorietur non enim qui se ipsum cōmendat, ille probatus est: sed quem Deus cōmendat. b. 1. Cor. 11. 1. sustineretis modicū quid insipientie mea: emulor n. vos Dei emulatione. Despicite vos vni viro virginē castā exhibere Christo. Timeo autē, ne sicut serpens Eua sedem astutia sua, ita corrūpantur sensus vestri, & excidāt à simplicitate, quæ est in Christo.

In Deo gloriantur est

Quibus verbis Sanctus Apostolus magno zelo optans virgines & continentes Christi Domini sponas seruare illi fidelitatem, & non ardeat re bonum quod acceperunt, duo magni momenti documenta illis tradit. Alterum est, vt in Domino tantum gloriantur, hoc est, Deū ipsum agnoscat, verum Dominum, patrem, & sponsum; nolentes sibi ipsis gloriam ex Castitate & reliquis bonis quæ habent: cum verè non ipsorum sint; sed eam tantum soli Deo tribuentes à quo illa acceperūt. Ne illos reprehendens, eis dicat: quid habes, quod non accepisti? Alterum documentū est: vt quamuis magna libereant dona, existimēt se magna & præclara præstare: nō tamen se ipsos propterea approbent & cōmendent: cum facile possint decipi. Et d. quis (ait Salomon) potest dicere: mundum est cor meum, purus sum à peccato? & e quis gloriabitur se castū habere cor? quamuis enim ipse non inueniat in se culpā: fieri potest, vt Deus, qui est ipsum iudicaturus aliquā inueniat; & quamuis castitatem habeat corporis: fieri potest, vt spiritus puritas aliquam habeat maculam.

c. 1. Cor. 4. 7 Commendatio propria fugienda. d. Pro. 20. 9. e. ibidem iuxta LXX.

Ex his licet cū eodē Apostolo tertium documentū deducere: vt viuamus solum licet in perpetuo timore nostræ debilitatis, memores, q. Eua, cum esset Virgō, decepta fuerit à serpente: cuius deceptio initiū habuit à superbia, quæ fuit

primum

primum eius peccatum, ex quo orta sunt inordinata ad sensuales voluptates desideria. Qui autem fundamentum iacit humilitatis, illa ipsum à laqueis, & astutis serpentis eripiet, vt mox videbimus.

IMPONAMVS igitur hanc allatis alijs documentis ex S. Augustino, qui in libro de sancta virginitate, postquam eius magnalia retulit, sermonem ex professo instituit de humilitate, tanquam medio, ad eam custodiendam, necessario: exhortans virgines, ne se præferant coniugatis, sed Ecclesiastici consilium amplectantur: *Quantum magnus es, humiliare in omnibus, & ceram Deo inuenies gratiam, qui solet humiles honorare.*

Et post multas alias rationes sic ait: venite o virgines, agite virgines Dei, hoc agite: sequimini agnum quem nunque ierit; sed ne superbia tumentes accedite: quia tunc non poteritis eum sequi, cum per angustam deducet semitam: prius igitur ad eum, quam sequamini, venite, & discite: *quoniam mitis est & humilis corde.* Humiliter ad humilem verite, si amatis; & ne discedatis ab illo, ne cadatis. Pergite viam sublimitatis ipsius virginitatis, pede humilitatis. Dona eius illi seruanda committite. Quidquid mali, quod contra puritatem non feceritis, tanquam eius gratiam concessum deputate, de viribus vestris expertis caute: ne, quia ferre aliquid potestis, inflemini: de inexperitis autem orate, *ne supra quam potestis ferre, sentemini.* Existimate aliquos in occulto superiores; quibus estis in manifesto meliores, multi enim coniuges, & seculares, qui sunt in statu inferiores, sunt forte in occulto vobis meliores, quamuis vos in publico videamini esse meliores; cum aliorum bona, forte ignota vobis, benignè creduntur à vobis: at vestra, etiam si nota, non propterea minuitis, quod alienis minora existimetis; sed charitate potius eadem augetis. Et quæ forte adhuc vobis desunt, tãdò dabuntur facilius, quando desiderabuntur humiliter. Perseuerantes inter vos in puritate, præbeant vobis exemplū, vt in ea crescatis: cadentes autem, augeant timorē vestrū; ne sicut illi, & vos cadatis. Illud amate, vt imitemini; hoc lugete, ne inflemini. Inspecite pulchritudinem amatoris vestri; cogitate æqualem patri, subditum & matri; in cælis dominantem, & in terris seruientem; creatorem omnia, creaturam inter omnia, hoc est, tãquam creatum se gerentem. Illud ipsum quod in ipso derident superbi, inspicite, quam pulchrum sit. Torus vobis figatur in corde, qui pro vobis totus fixus est in cruce: totū teneat in animo vestro, quidquid noluit occupari connubio. Sic amantibus mitem & humilem corde, nulla præualebit superbia. Hæc omnia Augustinus ad preciosam virginitatis margaritam tutius cum humilitatis ornamento custodiendam: quæ ne in alterum inclinet pusillanimitatis extremum, coniungi etiam debet fiducia in Deum: de qua iam iam agetur.

4.
A cap. 31.

Eccl. 3. 20

Ca. 52. 67

58.
Superbia
virgini su-
gienda.

f. Matt. 11.

29.

cc

cc

cc

cc

g1. Cor. 10.

13.

cc

cc

cc

cc

cc

cc

cc

Cap. 54.

cc

cc

cc

cc

cc

Cap. 55.

cc

